

Museu d'Art Modern de la Diputació de Tarragona

C/ Santa Anna, 8 – 43003 Tarragona

Tel. 977 235 032

a/e: mamt@diputacioidetarragona.cat

www.altanet.org/MAMT

Del 29 d'octubre al 29 de novembre del 2009

Federico Sancho: Retrospectiva

Federico Sancho (Madrid, 1979) presenta al MAMT una mostra de treballs recents que ha titulat *Retrospectiva*, una declaració d'intencions de tot el que està disposat a fer en el món de l'art contemporani.

Sancho treu l'artilleria pesada i apunta en totes les direccions. Una instal·lació (un hivernacle de ferro, metacrilat, materials diversos), una vídeo projecció, una reproducció a escala de l'orografia del Penedès (fusta, ferro, cartró), una peça de la sèrie titulada *Acéphale* (paper, tinta, làtex i resina de polièster), material divers del col·lectiu *Simulacro* (tres publicacions amb tirada única i centenars de polaroids). Què tenen tots aquests treballs en comú? Per començar la voluntat d'analitzar la realitat partint dels elements que tenim al davant, canviant el seu context, qüestionant què té importància per a l'espectador i per quina raó. En aquest punt l'artista es pregunta pel paper del museu com a lloc on es preserva l'obra d'art, a l'hora que reivindica la tasca de l'artista com a conservador de la memòria personal. No es tracta d'un fred treball documental, ni vol Sancho acumular indicis del pas del temps en la línia d'algunes obres d'On Kawara (per exemple *One Million Years*, 1971). Federico Sancho es fixa en la memòria que tenen els objectes: les llibretes que una persona molt propera ha emplenat durant anys traçant milers d'espitals, les polaroids que una amiga francesa va fer al llarg de la seva vida i que omplen caixes i caixes, una reproducció d'un hivernacle seguint models dels anys cinquanta. Preguntant-se en cada moment no tant per l'objecte com per la persona que hi ha al darrera.

El joc és un element decisiu a l'hora de desenvolupar els seus projectes, un joc en què participa l'espectador coneixent només una regla d'or: tot és qüestionable i tot podria ser possible. En aquest aspecte segueix l'estela del fotògraf Joan Fontcuberta --qui de fet és un punt de referència per Sancho-- en l'aspecte reflexiu, en la visió crítica de la realitat i en l'ús del simulacre com a principal instrument per transmetre una visió poc complaent del món.

I finalment dos preguntes en una: quines són les intencions de l'artista? Aconsegueix el que es proposava? Sancho vol que participem del seu joc, les seves obres tenen una rara qualitat tàctil, derivades de la seva formació com a gravador. Són peces transitables, amb una certa voluntat d'interactivitat. Si la intenció de l'artista era que ens qüestionem si les obres exposades són reals o no, en el sentit "d'objectes històrics" o "d'objectes d'època" (vaja, no voldria desvetllar el misteri abans que vegeu l'exposició), i a partir d'això que establim relacions emocionals amb elles, crec que ha fet diana.

Son moltes les portes que ha obert Federico Sancho en aquesta *Retrospectiva*, caldrà ara que el propi artista realitzi una tasca de filtrat personal, indagant en els camins que li són més propicis. Té ganes de fer-ho i talent creatiu.

Màrius Domingo